

Хлопчина грав, хоч пальці ноченіли.
Струмками лились сльози із очей.
Здригався світ багатий і... змарнілий,
Та він у ньому був нічий... нічий.
Холодна мжичка сіялась, як манка,
На вицвілий, пошарпаний баян.
А він все грав. Мабуть, вже спозаранку
Тривожив заклопотаних краян.
...Я ціпенів. Баян виводив трелі
У такт зусиль дитячої руки.
А поміж тим на мокре дно тарелі
Прохожі рідко клали мідяки.
Та музика, що горбилася й ридала,
Той стогін, що лягав на тротуар,
Мене судомили, немов криві дзеркала —
Душа до сонця рвалась, як Ікар.
О рідна земле, вже нерідні діти
Для тебе безборонні жебраки!
А хто ж їх долю має пожаліти
Серед життя нестримної ріки?
Хто їм укаже стежку до причастя
Чи поведе у Гетсиманський сад?..
Ланцюг на руки — то тяжке нещастя.
Але ще гірше, як в душі нелад,
Як обездолений жебрак під тином
Стойть в обіймах власної жури...
Моя Вкраїно, не шукай провини
На тих, хто просить, й словом не кори!
Бо той хлопчак — також твоя дитина,
Нехай бездомна, але не чужа.
...Дививсь баян на мене сиротинно
І краяв серце навпіл без ножа.